

Мана

Микола Костомаров

Є в нас плесо; осокою
Поросло кругом;
Посередині плавочки
Плавають рядком.

І ростуть над плесом вільхи
І гнучка тала,
І у вільхах заховалась
Хаточка мала.

Чорна хатка невеличка:
Хто в їй пробува?
Там старая чарівниця
Нишком прожива.

Здавна люди не посміють
Воколо пройти,
Але можна, коли треба,
В хату увійти.

Коли світ тобі огиднув,
Нікого любить,
Коли хочеін лучче зразу
Вік свій закінчить,

Ніж тулятись без надії
І шукать кінця...
До неї приходить питати
Вірного слівця.

В неї човен; розмальован
Весь цвітками він,
В ясну ніч плисти у човен
Сядеш ти один.

І уздриш, чого ніколи
Не видав зрода,

Зразу зникне човен, хатка,
І тала, й вода.

Зразу стане пред очима
Красная лука;
Як шовкова стрічка, в'ється
Ясная ріка;

Різнофарбними листами
Сяють дерева;
Як оксамит, молодая
Блищиться трава.

По траві, як в ніч по небу
Ясні зірки,
Веснянії, запашнії
Маються квітки.

І не місячний, ні денний
Світ там просява,
Наче місяць навдосвіта
Сонце устріва.

Не з дощу, не з сонця стануть
Там веселки мріть;
Одностайно короведець
Пташок зашумить.

На луку іграться прийдуть
Краснії дівки;
Голубітимуть в волоссях
З пролісків вінки.

їх одежа — вся укупі
Світова краса;
їх урода — що й казати? —
Божі небеса.

Заспівають, затанцюють,
Поведуть танок;
їм музикою повіє

З річки холодок.

Затанцюють, заспівають
Чуднії пісні;
І зомлієш ти, небоже,
Лежачи в траві.

Станеш тануть, станеш топнуть,
В чім не знаєш сам;
Закриватимуть веселки
Світ твоїм очам.

Станеш топнуть, станеш топнуть,
Сам не знаєш в чім,
І заплющатся у тебе
Оченьки зовсім.

Люб'язненько, солоденько
Станеш ти дрімать...
А пісні й музики будуть
Тебе колихать.

Їх послідній голосочок
В сплячого замре...
І тебе тоді хтось наче
Міцно підтовкне.

Ти прочнешся, раз останній
Очі поведеш...
Пролепечеш: — Прощавайте!..—
В озеро пурнеш!